

Recensioner

**Anna Larsson & Sanja Magdalenic, *Sociology in Sweden: A History*.
Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2015**

Vetenskapen är till sitt väsen reflexiv. Den måste ständigt hålla ett öga på ”sakerna själva” och ett öga på sig själv. Detta gäller inte minst sociologin, där ju å ena sidan sakerna själva är uppblandade med kunskap av olika slag och där å andra sidan den vetenskapliga verksamheten bedrivs under villkor som själva är legitima studieobjekt för den egna vetenskapen. Boken *Sociology in Sweden: A History*, skriven av Anna Larsson och Sanja Magdalenic, ger oss nu anledning att reflektera över den svenska sociologin ur ett historiskt perspektiv. Den svenska sociologins historia har visserligen behandlats i flera tidigare studier, både inom mer avgränsade områden och i form av översikter, men det Larsson och Magdalenic erbjuder är en uppdaterad och kortfattad översikt som följer utvecklingen ända fram till 2015, och deras arbete är därför mycket välkommet.

Sociology in Sweden: A History består utöver inledning och slutsatser av sex korta kapitel där svensk sociologi skildras kronologiskt. Det första av dessa kapitel behandlar ämnets ”föregångare” under första hälften av 1900-talet. Här diskuteras framför allt Gustaf Steffen och hans professur vid Göteborgs högskola (1903–1929), det spirande sociologiska intresset vid filosofiska institutionen i Lund från 1930-talet och framåt, samt verksamheten vid Institutet för socialpolitisk och kommunal utbildning och forskning (senare Socialhögskolan i Stockholm) och Socialvetenskapliga institutet vid Stockholms högskola. Särskilt i Lund och Stockholm bereddes marken för sociologins framgångar efter andra världskriget. Dels rörde det sig om ett rent akademiskt intresse, dels om förhoppningar angående ämnets relation till sociala reformer. De två därpå följande kapitlen skildrar hur sociologin som egen disciplin etablerades vid de svenska lärosätena. Det handlar förstås om Torgny T. Segerstedt och den första professuren i Uppsala men också om professurerna i Lund (Gösta Carlsson), Stockholm (Gunnar Boalt), Göteborg (Edmund Dahlström) och så småningom Umeå (Georg Karlsson). Segerstedts sociologiska program presenteras, men framförallt skildras hur han (tillsammans med andra) framgångsrikt stakar ut ett eget område åt sociologin i förhållande till andra ämnen och vetenskapliga traditioner. Resultatet blev, som många känner till, ett starkt fokus på empirisk, kvantitativt inriktad forskning inspirerad av en viss typ av amerikansk sociologi. Intressant att notera är den tydliga kopplingen mellan sociologi och praktisk filosofi: ”In fact, it is accurate to say that later Swedish sociology evolved mainly out of philosophy. The first postwar generation of sociologists was trained in philosophy and the two disciplines collaborated closely, even after sociology gained its autonomy” (s. 10). Efter detta följer så innehållsrika kapitel om i tur och ordning sociologins boom mot slutet av 1960- och början av 70-talet och om dess inomvetenskapliga debatter med ty följande innehållsliga och metodmässiga utvidgning

och delvisa omorientering, om ämnets fragmentisering och innehållsliga spridning till andra discipliner och om försvagade band till välfärdsapparaten under 1980- och 90-talen. Slutligen skildras sociologin under 2000-talet, med visst fokus på institutionella villkor och förändringar och på en tilltagande internationalisering. Centralt i dessa senare kapitel är frågan om kvinnors och feministiska perspektivs plats och roll i svensk sociologi – ”an embarrassing male story” (s. 81) låter t.ex. författarna Göran Ahrne säga, angående sociologiska institutionen vid Stockholms universitet.

Till denna boks förtjänster hör att den erbjuder en mycket tydlig och kortfattad överblick över, och ett stort antal *inblickar* i, den svenska sociologins historia, så att var och en som är intresserad av denna historia kan bekanta sig med den. Med tanke på bokens ringa format (105 sidor inalles) får väl detta också anses vara gott nog. Med tanke på bokens tämligen anspråksfulla titel däremot hade jag önskat och kanske också förväntat mig mer. Jag vill i detta sammanhang särskilt peka på två svagheter i boken.

För det första saknas så vitt jag kan bedöma ett tydligt syfte och en tydlig problemformulering. Naturligtvis går det att tänka sig att syftet inte behöver formuleras då det är så självklart: att skildra den svenska sociologins historia. Men författarna förklarar aldrig vad de menar att en sådan historia kan eller skall vara. Är de t.ex. intresserade av hur det sociologiska tänkandet självt, eller mer allmänt: de sociologiska resultaten, har utvecklats i Sverige, alltså av ett slags inifrånshistoria? Eller är det snarare sociologins kamp i och mot en icke-sociologisk omvärld som står i fokus? Eller, återigen, är det kanske den (inte alltid så vackra) ”livsform” som levs vid sociologiska institutioner som är det intressanta, som utgör den ”sociologi” vars historia skall skrivas? Eller är det verkliga studieobjektet och den verkliga historien sammanhanget av dessa sociologins olika dimensioner? Med andra ord: Vad är det för något vars historia skall skrivas? Och vad menas i detta fall med historia? Och, slutligen och sammantaget, vad är det egentligen som ska förstås? Mot slutet av boken (s. 79), ställer sig författarna, och i gott sällskap av Ahrne, tvivlande till huruvida det är meningsfullt att tala om en ”svensk sociologi”. Ja, de går i själva verket till och med längre än så och frågar om det idag, när så många sociologer publicerar sina resultat på engelska inför en internationell publik och dessutom har sina viktigaste vetenskapliga nätverk i andra länder, ens går att tala om ”sociologi i Sverige” (s. 80). Min farhåga är att detta kanske inte så mycket är ett resultat av undersökningen själv, som en följd av frånvaron av en tydlig utgångspunkt för det egna arbetet.

Men om den övergripande problemställningen för arbetet förblir oklar, vad binder då samman boken, vad håller då ihop denna historia? Dels, naturligtvis, den kronologiska framställningen, dels bokens fokus på tre specifika områden, nämligen (1) den sociologiska verksamheten som ett mer eller mindre strategiskt gränsarbete (*boundary work*) utövat av olika aktörer, (2) genusfrågor i sociologin och sociologimiljön, samt (3) sociologins relation till välfärdsstaten. Inom dessa områden får sig läsaren också en hel del matnyttigt till livs och mycket av detta är viktigt för att förstå den svenska sociologins historia. Men jag måste nog vidhålla att det verkliga arbetet med att *visa* att det verkligen är viktigt, och att visa på vilket *sätt* det är det, ännu i huvudsak återstår att utföra.

För det andra önskar jag i ett arbete som detta mer systematik i umgänget med källorna och ett tydligare källkritiskt förhållningssätt. Författarna uppger att de utgår

från andras och egna tidigare studier i ämnet samt primärkällor i form av bl.a. "official government reports, material from university archives and the archives of the Swedish Sociological Association, peer review evaluations of sociology as a discipline, autobiographical accounts written by sociologists [...] interviews with sociologists, and notes from conferences and meetings" (s. 5). Det förblir emellertid oklart för läsaren i enlighet med vilka principer och med vilken systematik detta material har valts ut och analyserats. Denna oklarhet framträder särskilt mot slutet av boken, där läsaren möter en rad redogörelser (anekdoter, kunde en kritisk läsare kanske säga) vars relativa värde och beviskraft är svår att bedöma. Och här hjälper inte arbetets allmänna fokus på tre områden, eftersom innehållet på, och betydelsen av, dessa områden är just vad som skall undersökas. Till detta kommer så frågan om källkritiken. Kanhända har författarna gått mycket källkritiskt tillväga. Men det framgår inte för läsaren som, utan att i detta ärende kunna få någon vägledning från författarna, säkert kommer att fråga sig: Vilket värde skall man egentligen tillmätta ett antal tillbakablickande professorers berättelser om sociologins utveckling? Behöver de inte problematiseras mer? Det handlar naturligtvis inte om att förneka berättelsernas värde för historikern. Men är de inte också själva en del av just det som skall förklaras?

Dessa två svårigheter hänger, som jag ser det, ihop. I avsaknad av ett tydligt vetenskapligt problem, och en åtminstone preliminär beskrivning av hur man som forskare definierar "sociologi" och tänker sig dess historia, menar jag att det blir svårt att välja ut och analysera källor på ett systematiskt sätt. Risken är att man faller tillbaka på sin egen och sina källors åtminstone delvis oproblematiserade föreställningar om just sociologins historia. Det skulle i så fall leda till att man riskerar att i första hand bekräfta det man redan vet. Resultatet skulle kunna då bli ett slags "minsta gemensamma" sociologins historia som de flesta av oss kan känna igen oss i och som i sig är mycket rimlig. Men denna rimlighet kan ha ett högt pris; det är inte säkert att vi får den historia vi egentligen skulle önska oss. Visserligen ser vi kanske med vetenskapens två ögon både "sakerna själva" och sociologin med ett sådant förfarande. Men risken är att resultatet snarare blir en grumlig bild än ett ökat djupseende.

Mina kritiska synpunkter kan betraktas lika mycket som en förhoppning riktad mot ett önskvärt, större framtida projekt från författarnas pennor som en invändning mot en friskt vågad och effektivt tecknad översiktsbild. Och trots min kritik så anser jag att detta är en läsvärd och angelägen bok. Jag delar författarnas uppfattning att sociologins historia är viktig för sociologin och jag hoppas att boken kommer att bli läst och diskuterad på många kurser och i många seminarier runt om i vår, kanske delvis blott föreställda, sociologiska gemenskap (s. 80), alltså i det som åtminstone jag också framgent vill betrakta som den svenska sociologin.

Sverre Wide

Örebro universitet

Federico Varese, *Mafia life. Love, death and money at the heart of organized crime*. London: Profile Books, 2017

I min bok *Den engagerade polisen* (2012) citerar jag ett yttre befäl som pratar om polisens ordningshållande uppdrag. Arbetet kokar ner till det förhållandet, säger hon, att ”människor accepterar oss därför att vi står för en viss stadga i området”. På samma sätt kan det vara med maffiagrupper, enligt Federico Varese. I boken *Mafia Life* talar han med en boende i Salford, England, som sörjer dödsskjutningen av en lokal gangster med orden: ”Varför är jag ledsn? Visst, han var kriminell, men han kunde också skruva på locket, han kunde få kontroll på saker, och nu kommer det bara bli mer våld” (s. 9–10). Den främsta förklaringen till att kriminella gäng och maffiagrupper kan växa sig starka rör statens lokala försvagning. Denna försvagning, med en motsvarande förstärkning av parallella maktstrukturer, gör att temat för Varese bok ter sig angeläget även för en svensk läsekrets.

Styrning, eller ”governance”, är ett bärande element i maffialivet, liksom produktion och distribution av illegala produkter. Med denna tredelning kan Varese även beskriva skillnaden mellan kriminella gäng och maffiagrupper. Båda sysslar med organiserad brottslighet men endast maffiamännen är engagerade i styrningen av kriminella affärer, främst genom beskyddarverksamhet men även genom extra-legala funktioner, som kan vara både marknadsmässiga och mellanmänskliga. All organiserad brottslighet vilar på bruket av privat våld. Dock är det bara maffiagrupperna som kan ”presenterar sig som institutioner för styrning, ytterst i konkurrens med den legitima staten” (s. 3). Eller, ”En maffia är i realiteten en samling av ’gäng’ som kan kontrollera ett område och bekänner sig till samma handlingsregler” (s. 4). Grundläggande är då också att vi har att göra med ett slags alternativa skyddsorganisationer.

Boken rymmer nio kapitel. Det inledande kallas ”Födelse” och handlar om hur du slutar att vara en vanlig människa och blir en mafioso genom olika typer av initiationsriter. Sedan följer tre kapitel som i tur och ordning handlar om det kriminella vardagsarbetet, om ledningsfunktioner och betydelsen av pengar i vid bemärkelse. Kärleksliv och självbilder avhandlas därefter i två kapitel. Sedan följer ett om den organiserade brottslighetens relationer till den ordinarie politiken. Boken avslutas med två kapitel om döden och livet efter döden. Framställningen är alltid konkret och exempel hämtas mestadels från England, Italien, Japan och Ryssland.

Alla delar i *Mafia Life* kan inte göras rättvisa i en recension. Jag har valt att koncentrera mig på två kapitel, och börjar med det som heter ”Ledningsarbete”. Att styra maffiaverksamheter är inget för nervklena, kan man säga. Eller för folk med låg självkontroll – behärskning, tålmod och en känsla för spelets regler hör till. Detta blir tydligt i redogörelsen för hur en boss i den post-sovjetiska maffian agerar när behovet av hämnd infinner sig. Huvudpersonerna tillhör *vory-v-zakone*, ungefär ”Männen som följer koden”, och händelserna utspelar sig över nio månader i flera europeiska länder och även i Dubai. Det börjar med ett mord i Italien och slutar med ett annat mord i Moskva, där en av den ryska maffians ledande figurer skjuts ihjäl av en krypskytt. Den hämnande bossen – *vor* Merab – håller sig till koden och för detta belönas han som sig bör. Visserligen kunde han ha agerat direkt men väljer istället att göra som det arkana

regelverket påbjuder – han bygger sig stark genom att rekrytera ett flertal nya män till det kriminella sällskapet och på vägen förtjänar han en ökad respekt från andra bossar.

Ledningsarbetet i det konkreta fallet är i första hand fokuserat på att få till en ”samling”, där bossarna kan mötas och nya hedersmän väljas in. Det handlar om att koordinera ett fyrtiotal individer så att de kan träffas i hemlighet, samtidigt som allt ska vara dyrt och pråligt (ingen vill anlända i något mindre än en ny Mercedes 500). Det är ett extremt svårt arbete, ”få saker går enligt plan i maffiamännens liv”, skriver Varese (s. 81). Arrangemanget får ställas in flera gånger, bl.a. därför att polisen gör sitt jobb och vid något tillfälle är det maffian i Kalabrien som krånglar. Efter nio månader blir samlingen av, i Dubai, med önskat resultat, och nyheterna sprids från mun-till-mun men också via sociala medier. Hämnaden kan utkrävas i Moskva och *vor* Merab står som segrare. Dock fängslas han av italiensk polis några månader senare. Fast han har ändå sin heder i behåll, han har visat att han är en riktig *vor*, en man som löser sina problem på egen hand och aldrig någonsin tar hjälp av det etablerade samhället.

”Det viktigaste budskapet i historien om Merab är att legitimiteten har betydelse, och att våldet måste användas med urskillning av bossarna. En maffia är en organisation som är omgärdad av koder och identitetsförväntningar. Sådana kan vridas och skruvas på till en viss gräns, men en fullständig likgiltighet för regelverket är skadligt i det långa loppet. Merab visade sig vara en skickligare statsman än farfar Khasan [Aslan Usoyan]” (s. 93–4).

Det andra kapitlet som jag vill komma in på heter ”Kärlek”, och det fokuserar på riskerna med kärleksrelationer, såsom dessa definieras i grovt kriminella kretsar. Maffiamedlemmar är experter på makt och makt handlar om beroenderelationer och hur sådana kan exploateras. Således: Den som är förälskad är beroende av sin älskling och därmed också extra sårbar för hot om våld. Detta har gjort att kvinnor traditionellt sett saknat ledningsuppdrag inom den organiserade brottsligheten, parallellt med att misogynia föreställningar reproducerats över tid. ”För kvinnor och vin, gör sig mannen till ett svin”, heter det i ett sicilianskt ordspråk (s. 126). Men inte så sällan har kärleken segrat och hemligheter delats mellan älskande. Och på sista tiden har dessa ”misslyckanden” kunnat vändas till en styrka, i synnerhet på Sicilien, där kriminalpolisarbetet varit framgångsrikt och många maffiamän fängslats och fruar och flickvänner, men även döttrar och systrar, trätt i deras ställe. Kvinnorna har då också visat sig vara mer lojala mot den kriminella organisationen och de alternativa koderna än männen, som oftare bytt sida och samverkat med de statliga strukturerna som informatörer och kronvittnen.

Jag är mycket förtjust i Varese's bok, men jag har två anmärkningar. Den ena handlar om att den begreppsliga verktygslådans fokus på produktion, distribution och styrning av illegala produkter inte riktigt kan hantera den grova stöldbrottsligheten. Denna har alltid varit viktig i den undre världens ekonomi, och det kan t.ex. handla om stölder av större jordbruksmaskiner (traktorer, skördetröskor, harvar), tobak, datorer, telefoner, märkeskläder, el-verktyg m.m. i stor skala, typ femtiofem lastpallar med snus eller metallstölder som räknas i ton. Förvisso kan häleribrotten ses som en form av distribution men stölderna är nog varken produktion eller styrning av illegala produkter. Här tycks det finnas en begreppslig lucka att fylla.

Min andra anmärkning rör den etniska komponenten. Längre var den bestämmande för forskningen men nu kallas den oftast för en ”fälla”, eller *the alien conspiracy theory*. Det är ett misstag, tror jag. Makt, rädsla och profit är betydelsefullt, förstås, och organiserad brottslighet präglas inte sällan av ett slags kreolkulturer. Fast den etniska komponenten finns där och påverkar brottsaktiviteterna i alla led. Sveriges största fall med produktion och distribution av marijuana – driften var på en ”industriell nivå”, enligt Göteborgs tingsrätt – dominerades helt av Vietnameser. Släktbaserade kriminella aktiviteter är även välkända i Södertälje, både i form av beskydd, privat rättsskipning och bidragsbrott. Varese tangerar dessa frågor i sin bok, men främst på ett inverterat sätt, som när han diskuterar försvagningen av *Cosa Nostra* i den stund som näringslivet på Sicilien inte längre är i händerna på infödda sicilianare utan invandrade kineser eller nigerianer. Tystnadskulturen – mer känd som *omertà* – luckras upp och beskyddarpengarna, eller ”den lokala skatten”, blir mycket svår att driva in. Fast: I Kalabrien tjänar den blodsbaserade ’Ndranghetan enorma pengar på en transatlantisk kokainhandel.

Mafia Life är en bok för alla som vill lära sig mer om organiserad brottslighet, dess ramvillkor, verksamhetsformer och subjektiva mening i ett socialt och kulturellt sammanhang. Varese understryker att organiserad brottslighet frodas i öppna samhällen, varför han i sista hand kan sägas diskutera frågan om vem som ska stå för en viss stadga i våra bostadsområden och med vilka medel: den liberala staten eller anti-staten.

Micael Björk

Göteborgs universitet

Lisa Flower, *Loyalty work: Emotional interactions of defence lawyers in Swedish courtrooms*, Lunds universitet, 2018

If, as Shakespeare wrote, *all the world's a stage*, a Swedish criminal trial is a work of theatre. Backstage, the messy business of human conflict is re-packaged by prosecutors and defence attorneys into evidence and testimony for presentation to professional and lay judges. Frontstage, the courtroom plays host to a series of improvisational performances with strictly defined roles, scenes, a set, and costuming. The emotionally charged reality behind a criminal case is thus transformed into an emotionally constrained, even neutered, performance.

In her dissertation *Loyalty Work: Emotional interactions of defence lawyers in Swedish courtrooms*, Lisa Flower invites us into this theatre. Studies by Åsa Wettergren and Stina Bergman Blix have shown the emotional components of how Swedish judges and prosecutors perform their roles. Flower completes the trilogy with this work, based in extensive ethnographic fieldwork and interviews. The fundamental professional roles of the courtroom drama, she argues, are that of objective prosecutor, impartial judge, and loyal lawyer. Loyalty is a deeply-held moral and legal principle, performance of which requires emotional labour—what she calls ”loyalty work” (p. 59).

Flower nicely grounds her argument in the theoretical contributions of law-and-emotion scholarship; the sociology of emotion, particularly Barbalet and Hochschild; and the dramaturgical framework of Goffman. She takes as her starting point the propositions that emotion is intertwined with rationality, "inherent in all human behavior," and "embedded in social interaction, including the courtroom" (p.17, quoting Anleu et al. in *Court Review*, 2016, 52:60–71). That reality contrasts with an "emotional regime of law" that reifies the distinction between reason and emotion and privileges the former (p. 36). As Flower explains, the Swedish cultural context adds a gloss of politeness and restraint. The coolly efficient Swedish emotional regime of law creates an "emotional order" (p. 37), consisting of rules governing what emotions the defence lawyer is permitted to experience and how she is allowed to express them. Finally, criminal trials run according to an interaction order, which dictates who says and does what when, and a ceremonial order, which dictates how they say and do it. Flower argues that by closely observing the interaction and ceremonial order of a criminal trial—as she has—one may discern the emotional order and regime within which they are nested.

By the time reality is pressed through these cultural norms, its emotional content may appear to have been vanquished – but, as Flower nicely demonstrates, the Swedish criminal courtroom is a site of exceedingly subtle emotional performances. This is not vaudeville or high drama; as one lawyer quips, it is "theatre but not obvious theatre" (p. 108).

The most engaging portions of *Loyalty Work* are those in which Flower offers specific examples of how defence lawyers pull off this subtle theatre. She coins the term "stoneface" (p. 124) to capture lawyers' adoption of blank, non-reactive façade, allowing them to project loyal competence when surprises erupt or damaging evidence emerges. Crucially, stoneface is not doing nothing, but rather the active production of the physical appearance of doing nothing. Defence lawyers also convey an appropriately understated, polite professional image by costuming themselves, not in robe and wig but a respectable suit; sitting throughout the trial, rather than standing; looking interested when they are not; and seldom, if ever, raising the voice. When the lawyer's façade crumbles, she does not cry or lob an insult. She might blink, look up quickly, or fiddle with her pen. Even at their most aggressive, Swedish defence lawyers present as what Flower colorfully calls a "Rambo-Bambi" (p. 214): baby deer on the outside, heavily-armed warrior on the inside. They do not shout "Objection!" but rather, mumble "what?!" (p. 147).

Defence lawyers also serve as seasoned performers helping uninitiated clients play their assigned roles. Backstage, they instruct clients and their families to obey the emotional order, particularly by controlling anger displays, and may preview their own performance, so the client does not expect Rambo but get Bambi. Lawyers may shape the client's frontstage performance by modeling—for example, asking questions in the same quiet, slow voice in which she hopes the defendant will answer—or calming, such as with a hand on a jiggling leg. They may communicate loyalty by sitting near their clients, treating them with respect, and adopting their version of reality.

As Flower demonstrates, such a performance requires a high level of "emotional savviness" (p. 227). Moreover, lawyers must exert effort to transform personal, "everyday"

emotions into "professional" ones (p. 178). They invest in narratives that drive the desired emotional stance. For example, they avoid disappointment from constant losses—virtually all trials end in conviction—by redefining *winning* as doing one's job competently and loyally. They learn to engage with difficult stimuli (such as sad stories and gruesome evidence) and transform them into performance-relevant information to which they can apply professional expertise. They learn to treat some, but not all, emotions as job-relevant: for example, they strive not to let dislike for the client harm performance, but will allow a liking for the client to enhance it. They embrace a limited empathy, seeking to understand clients' realities and perspectives and becoming frustrated with others (like judges) when they don't, while trying to avoid emotional overinvestment. Finally, Flower finds that lawyers seek emotional refuges in law offices, where—ideally—they can blow off steam, laugh, and express irritation with clients, judges, and prosecutors.

Loyalty work, Flower concludes, requires emotional dexterity. It is not a simple matter of turning emotion on and off. Rather, defence lawyers must manage their own emotions to manage those of others, and must project a façade that may or may not match inner experience. Cleverly, Flower suggests that loyalty work entails appropriate adversarialism, predictable unpredictability, and unemotional emotionality.

There are many friendly objections to make to *Loyalty Work*. In general, Flower's methods are exemplary; she approaches her subject with an admirably "open mind and an open notebook" (p. 82). One wonders, however, at the choice not to shadow defence attorneys from front to backstage, as doing so would have provided a bridge between observation and interviews. She might have applied a more critical eye to lawyers' self-assessed emotion regulation skill. Further, while the unique role of the defence lawyer justifies a focus on criminal trials, it surely is not true that they inherently require more emotional labour. A civil damages suit over the death of a child due to medical malpractice, for example, is much more emotionally charged than a prosecution for shoplifting. At times, Flower's contrasts between criminal trials in Sweden and the United States rely on oversimplified, even caricatured, characterizations of the latter. She also occasionally oversimplifies the former. Many trials are not, as she asserts, contests over reality in which the prosecutor asserts guilt and the defendant innocence. Given Sweden's lack of plea-bargaining, in many cases (including some she describes) the defence lawyer's role is to help the client admit responsibility and demonstrate regret. Finally, Flower's presentation of relevant theory is comprehensive almost to a fault. While appropriate for a dissertation, the theoretical framework will need to be streamlined to reach a broader audience.

Those friendly objections, though, do not diminish the subtlety, insight, and importance of Lisa Flower's work. With *Loyalty Work* she has firmly positioned herself as a fresh and valuable voice in the sociology of emotion, particularly within legal settings.

Terry A. Maroney
Vanderbilt University